Хата стоїть у селі при долині,
Сонце біжить за веселу доріжку,
Бачу ті очі синії-сині,
Рідну, далеку, привітну усмішку.

Знав ти і доброго, і ворожого,
Все за людей турбувався, нівроку,
Батьківська хата — від літа божого,
Так би сказать, з дев'яностого року,
Може посвідчить за ночі осінні,
І за мотори у доброму ділі,
І за налите тужаве насіння
В нашій у першій колгоспній артілі.
Куркулі, як чорні круки,
Підіймали вий,
Мій Даниле однорукий,
Брате мій земний.
А від хижки, хатки й степу,
Від старих садів
Ми просили до лікнепу
Бронзових дідів.

Не було в нас дошки й класу,
Тільки хата ця,
І розмова без прикраси,
Вірна без кінця.
Та ще крейди біла грудка,
За вікном дуби...
Та на дверях цих писалось:
"Ми вже не раби".
Непогіддя те зимове,
Хвища та зима,
Де панове, де рабове?
Вже давно нема.

Були пани, були раби,
Вже тепер нема...

Ніби навчила їх рідна мати,
Ніби їм літа згадалися русі,
Сиві діди вже навчались писати,
До букваря припадали бабусі.

Так вечорами і ночами звійними,
Де нам обрізи у груди втикалися,
Часом не божим — ночами партійними
Вчили ми їх і самі научалися.

А пізніше — сиві круки
І пожар доріг.
Як ти, брате —однорукий,
Руку не вберіг?
Як ти вийшов із полону
До своїх братів
З-під німецького заслону,
З-під важких дротів?

Слав я мов другу тобі, не за гроші,
Книги свої, не такі вже й хороші,
Тільки написані у пломені,
Може, й не так, вибачай мені.

Їх палили для омани,
Як твої жалі,
Чорні, люті отамани
З чорної землі.
І летіли спопелілі
Під твої дуби

Сторінки їх чорні й білі,
Наче голуби.

Ти ж стояв у неспокої
Між страшних заграв,
Ти ж єдиною рукою
Попіл пригортав.

Хату будують в селі при долині,
Сонце біжить на веселу доріжку,
Бачу ті очі синії-сині,
Рідну, сердечну, привітну усмішку.

Знову ти в полі днями й ночами,
Знову вітри молоді за плечами.
А дівоча пісня — весноголоситься,
А життя іде,
А нива колоситься!..